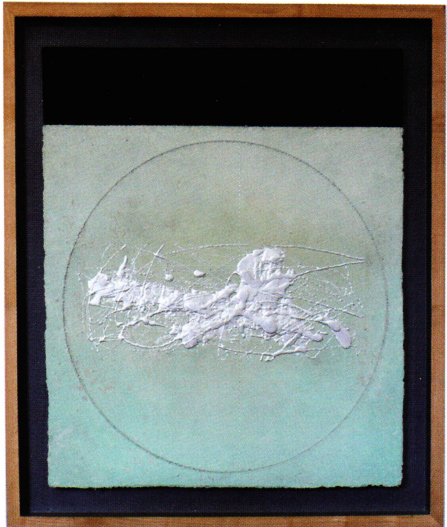
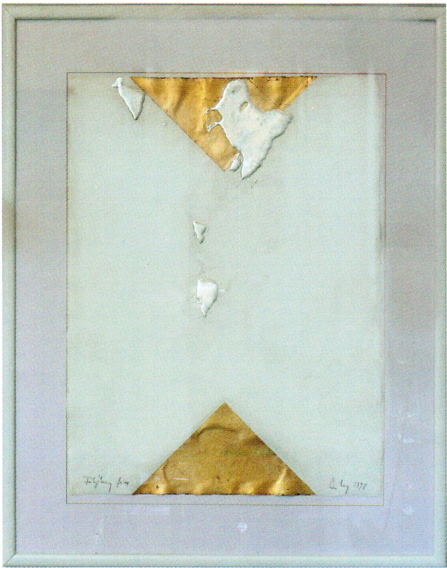

ZÁBORSZKY GÁBOR

"Az elmúlt évtizedekben már kevésbé izgattak a művészet aktuális mozgásai. Inkább a magam és az anyag „lelke” foglalkoztatott. A papír és az egyre jobb papír. Eleinte olyan munkák készültek, melyeken a tárgy nem, csak a lenyomata van jelen. Egy sajátos – van is, meg nincs is – szituáció állt elő. A lét, nem lét határán egyensúlyozó fehér ragyogás. Ezt a „hiányt” társítottam az arany színével. Soha nem használtam az aranyat a gazdagság barbár szimbólumaként. A középkor találmánya: a transzcendentális tér érdekelt. Micsoda realitás! A szem nem tudja bemérni az arany pontos helyzetét, így valóban előáll a meghatározhatatlan, nem evilági tér. Visszagondolva furcsa rendet vág az élet. Munkáim kezdetben donga boltozatú pincékben szerepeltek (Pécs, Óbuda, Stockholm). Majd feljebb kerülve barokk kolostorok következtek (Róma, Lienz, Frankfurt). Végül 98-ban a megrendítő erejű templomtér, Kiscell. Nagy kihívás. Hogy a méreteket növelni tudjam, üvegszállal erősítettem meg a papírmasszázt. Ettől azután új lehetőségek nyíltak. Az eddig csak a síkban működő anyag plasztikussá vált, és közben megőrizte hihetetlen érzékenységét. Ez a közvetlen, földhözragadt érzékiség ütközött az arany, néha ezüst megfoghatatlan testetlenségével. Végtelenre nyíló kapukat, réseket és súlyos titkokat őrző tekerceket állítottam ki."

